

KEMENES HENRIETTE

Az éhségről

Így próbálja eltakarítani a sarkokba gyűlt szemetet,
 az árnyékba rakott tűz apró, kormos maradványait.
 Már nem emlékszik, ki hordta oda a gallyakat és mi végre.
 Nem tudja, kik ülhettek a lángok körül, és azt sem,
 hogy megmelegítette-e egyáltalán az átfagyott végtagokat.
 Mindenesetre, a kerítésen száradó állatbőröknek
 nevetet adott, és ujjával beletürt a puha szőrbe,
 titokban azt remélve, hogy újra felbőgnek majd.
 Ez a savanyú szag mégsem távozott soha többé már,
 a cserzett homlokok redőiben jégvirágok nyíltak,
 és a hideg évszak magával hozta az éhínséget,
 vastag ecetszagba burkolva a völgy népeit.

Megmelegedniük
 sosem sikerült,
 de megtanulták,
 hogyan kell fázni.

Onnan, ahonnan már hallani se

„I want more applesauce. I want more seats reserved for heroes.
 Dear Forgiveness, I saved a plate for you.
 Quit milling around the yard and come inside.”
 (Richard Siken)

Ez a megkopott közönségesség, hogy az egész, mint egy szappan,
 egyszerűen kicsúszik az összefüggések szorításából.
 Egy szőlőcukorral teli dobozt rázogattál, mielőtt
 kifecamítottad volna a bokád, ennyit biztosan tudok.
 Az ágy végében ültél, heves mozdulatokkal adtad elő a jelenetet,
 amiben az a kanadai lány szájbarúgja a partnerét forgatás alatt.
 A hatodik emeleti ablakunk előtt tornyosuló fekete nyár
 lombjába képzelt emberarcok eltorzult suhogásából,
 ha akarnám, még összerakhatnék magamnak valamit.
 De mint a békák násza estéknént, vagy az apró dobókockák
 csontos pattogása, aztán a két öreg táskarádiójából
 felszűrődő meccsfoszlányok, kivehetetlenné csomósodtak ezek is.

Így halnak el fokozatos halállal a hangok, végül hirtelen.
 Mint egy bollywoodi snittben, amikor az áldozat szájába
 rongyot gyömöszöl egy izzadt, stukkeres fazon.
 Alacsony költségvetés, hiányzik a valódi légszomj,
 egy megfutó szarkaláb, a tükrösre duzzadt ütőerek.
 Hiányzik, hogy valaki elhitesse velem, történhetne így is.
 Pótcselekvések torkolatában állok, nincs túlpart,
 te mégsem kellesz már nekem. Nyom nélkül tűnik,
 egyszerűen szakad ki belőlem, mint gyerekből a sírás.

Hálával tartozom mindennek, ami semmit sem vár el tőlem.
 Este hét múlt, két ember áll az arcomon. Beszélgetnek.